VII. évfolyam 4. szám 1995 JÚLIUS – AUGUSZTUS

»Jöjj el, Uram!« (Jel 22,20)

MARANA THA

— A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja —

„LÉLEKBEN ÉS IGAZSÁGBAN"

Magyar-Osztrák imatalálkozó Sopronban

Az EMMAUSZ közösség pünkösdi lelki napja

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

— A Szentlélek és Isten szava az ígéret idején —

A kezdetektől az „idők beteljesüléséig" (Gal 4,4) az Ige és az Atya Lelkének közös küldetése ugyan *rejtve* marad, de működik. Isten Lelke ekkor készíti elő a Messiás idejét: noha teljesen nem nyilatkoztatják ki magukat, mindkettőről tudomásunk van azért, hogy várjuk eljövetelüket és ha megjelennek, képesek legyünk fogadni őket.

Ezért van az, hogy az Egyház az Ószövetség olvasásakor (vö. 2Kor 3,14) mindig azt vizsgálja (vö. Jn 5,39.46), hogy a Lélek, „aki a próféták szavával szólt", mit akar mondani nekünk Krisztusról.

A teremtésben

Isten Szava és Lelke szerzi minden teremtmény életét és létét (vö. Zsolt 33,6; 104,30; Ter 1,2; 2,7; Préd 3,10-21; Ez 37,10):

A Szentlélek uralja, szentesíti és lelkesíti a teremtést, mert Ő Isten, egylényegű az Atyával és a Fiúval... Neki adatott az élet fölötti hatalom, mert mint Isten őrzi a teremtés művét az Atyában a Fiú által. (Bizánci liturgia, vasárnap reggeli imádság tropárja.)

„Ami az embert illeti, őt Isten tulajdon kezeivel (azaz a Fiúval és a Szentlélekkel) alkotta... valóban, a testen alakjának mintáját formálta meg, azért, hogy külső kinézetében isteni formája legyen, mert saját képmására alkotta meg Isten." (Szent Iréneusz: Dem. 11.)

Az ígéret Lelke

Ha a bűn és a halál el is torzította, az ember mégis „Isten képmása" maradt és a Fiú képmása, de nem adatott meg neki „Isten dicsősége" (Róm 3,23), azaz a „hasonlóság".

Az Ábrahámnak tett ígéret az üdvtörténet kezdete, melynek befejeztével a Fiú magára ölti a „képet" (vö. Jn 1,14; Fil 2,7) és helyreállítja az Atyával való „hasonlóságot", neki juttatván a dicsőséget, a Lelket, „aki életet ad".

Minden emberi reménnyel ellenkezőleg Isten gyermeket ígér Ábrahámnak, hitének jutalmaként és a Szentlélek ajándékaként (vö. Ter 18,1-15; Lk 1,26-38.54-55; Jn 1,12-13; Róm 4,16-21). Ábrahám leszármazottai által nyer áldást a föld minden nemzetsége (vö. Ter 12,3).

Leszármazottja Krisztus (vö. Gal 3,16), akiben a Szentlélek kiáradása megteremti „Isten szétszórt gyermekeinek egységét" (vö. Jn 11,52). Amikor erre esküvel kötelezi el magát Isten (vö. Lk 1,73), már arra is elkötelezi magát, hogy nekünk adja szeretett Fiát (vö. Ter 22,17), és „az Ígéret Lelkét... mely előkészíti Isten választott népének megváltását" (Ef 1,13-14; vö. Gal 3,16).

Az Isten megnyilvánulásaiban és a Törvényben

Az ígéret útját a pátriárkáktól Mózesig és Józsuétól a nagy próféták küldetését megelőző látomásokig Isten megjelenései világítják meg. A keresztény hagyomány mindig azt tartotta, hogy Istennek ezekben a megjelenéseiben Isten Igéje vált láthatóvá és hallhatóvá, akit a Szentlélek Felhője borított be és tárt is fel egyben.

Ez az isteni pedagógia különösen a Törvény adományozásából derül ki (vö. Kiv 19-20; MTörv 1-11; 29-30).

A Törvény betűjét tanításként kapja a választott nép, hogy az vezesse el őket Krisztushoz (Gal 3,24). A Törvény azonban képtelen megváltani az embert, s az Isten képmására alkotott ember a bűnből (vö. Róm 3,10) származó megnövekedett tudástól gyötörve egyre hevesebben vágyódik a Szentlélek után: erről tanúskodik a zsoltárok könyörgése.

A királyok és a száműzetés korában

Az ígéret és szövetség jelének, a Törvénynek kellett volna irányítania az Ábrahám hitéből származott nép szívét és intézményeit: „Ha tehát hallgattok szavamra és megtartjátok szövetségemet, akkor... papi királyságom és szent népem lesztek" (Kiv 19,5-6; 1Pt 2,9).

De Dávid után Izrael engedett a kísértésnek és éppolyan királyság lett, mint a környező népek királyságai. A Dávidnak ígért királyság (vö. 2Sám 7; Zsolt 89; Lk 1,32-33) azonban a Szentlélek műve és Lélek szerint a szegények királysága lesz.

A Törvény figyelmen kívül hagyása és a szövetség megszegése a halálhoz vezet: ez a száműzetés kora, mely látszólag az ígéretek megsemmisülésének az ideje, valójában azonban a megváltó Isten titokzatos hűségének tanúbizonysága és az ígért újjászületés kezdete immár a Lélekben.

Isten népének át kellett esnie ezen a tisztuláson (vö. Lk 24,26), a száműzetésre már a kereszt árnyéka vetül Isten tervében; a száműzetésből visszatért, megmaradt szegények pedig az Egyház tisztán kivehető előképei.

(Részlet a Katolikus Egyház Katekizmusából)

„LÉLEKBEN ÉS IGAZSÁGBAN"

— Magyar–Osztrák Imatalálkozó Sopronban —

Május 20-án harmadszor jöttek össze az osztrák és a magyar testvérek Sopronban közös imatalálkozóra. A találkozót a karizmatikus közösségek rendezték, de mindenkit szeretettel vártak, aki együtt akart imádkozni a két ország, Ausztria és Magyarország megtéréséért.

Nagy örömet jelentett, hogy sokan az ország legkülönbözőbb részéből jöttek, nem sajnálva az utazással járó fáradalmakat. Ausztriából és Szlovákiából többen már nem először érkeztek.

Sopronban hagyományai vannak a közös imának. Minden hónap első csütörtökén szentségimádás közben testi és lelki gyógyulásokért imádkozunk a Szent György templomban, első pénteken a Domonkos templomban az atyák vezetésével tartunk szentségimádást városunk és az ország megtéréséért. Minden hónap első szombatján közösségi szentmise keretében imádkozunk ezekért a szándékokért.

1989 óta élő kapcsolatunk van egy burgenlandi karizmatikus közösséggel. Az első közös imatalálkozót 1991, a másodikat 1994 nyarán rendeztük.

Minden találkozó előtt úgy látszott, hogy a feladat meghaladja erőinket. Ezért magyar és osztrák részről imádkozva, kilencedet tartva készítettük elő. Nagyon megtapasztaltuk Isten segítségét. Az idei találkozó előtt egy hónappal egy távoli városból a következő próféciát kaptuk:

„Nagy gondot vettetek magatokra. Ne féljetek a problémával felém fordulni. Egymás kezét fogva örüljetek testvéreiteknek, hisz egyet akartok, megmutatni a világnak, amit ti már tudtok. Egyek vagytok, az enyémek. Megadom nektek az egység, a megbékélés és az egymás iránti szeretet kegyelmét. Ne féljetek, ez az én ügyem!"

Tavaly az osztrák Kalazantinus renddel közösen szerveztük meg a találkozót. Nagyon sok értékes tapasztalatot adtak át, például utcai evangelizációt is tartottak énekkel, tánccal, tanúságtételekkel.

Idén egy másik szerzetes közösség, a Szociális Testvérek Társasága jött el. Sztrilich Ágnes testvér előadásának címe volt a találkozó jelmondata is: Lélekben és igazságban.

Rendkívül érdekesen beszélt arról, hogy a Szentlélek hogyan vezeti és hogyan tanítja a karizmák helyes használatára mindazokat, akik nyitottak. Különösen megragadtak minket a következő gondolatok:

„Lélekben és igazságban – szeretetben és engedelmességben – válaszolhatunk prófétai módon a világnak, mely annyira szomjas. Lélekben és igazságban – a Szentlélek által – Krisztusban mutathatjuk meg a világban, hogy Szeretet az Isten. S ez az új evangelizálás, amire a szentatya küld mindannyiunkat."

Utána értékes tanúságtételek következtek.

A magyar és az osztrák testvérek közösen dicsőítették az Urat: az ismert énekeket ki-ki a maga nyelvén énekelte.

A délutáni szentségimádás alatt a köztünk lévő Úr Jézus közelsége és sugárzó szeretete mindannyiunkat megérintett. A domonkos-rendi Antal atya mély átéléssel mondta el az imát Magyarországért, majd Johannes

Lehner osztrák atya ugyanezekkel a szavakkal németül könyörgött Ausztriáért. Ezután az oltár elé térdeltek azok, akik a közösség imáját kérték testi-lelki gyógyulásért.

A szentmisét három osztrák és négy magyar pap mutatta be. Az olvasmányokat és az Evangéliumot mindkét nyelven felolvasták. Mindannyiunk nagy örömére szolgált, hogy a szombathelyi Lélek-szeminárium résztvevői ezt a szentmisét választották arra, hogy átadják az életüket.

Egész nap éreztük a szeretetet és az egységet, de a szentmisében még fokozottabban megéltük ezt. Áldás után egész éjszaka reggelig folytattuk a szentségimádást.

Nagyon sokan köszönték meg a találkozót – fiatalok és idősek egyaránt, és kérdezték, hogy mikor lesz legközelebb. Isten segítségével szeretnénk hagyományt teremteni, és rendszeresen megrendezni.

Egy pap testvér ezt mondta: *„A találkozó többet adott, mint vártam."*

Egy testvér boldogan újságolta a találkozó után: *„Egészen biztos vagyok abban, hogy engem az Úr Jézus gyógyított meg a találkozón. Előtte hetekig csak erős fájdalomcsillapítókkal tudtam mozogni, annyira fájt a derekam. Azóta nincs szükségem fájdalomcsillapítókra! Az éjszakai szentségimádásban nemcsak a testem gyógyult meg, hanem elindult lelki gyógyulásom is."*

Egy olyan valaki, aki „véletlenül" ment oda: *„Még ilyet soha nem éltem át. A találkozó légköre magával ragadott. Testileg-lelkileg 20 kilóval könnyebbnek érzem magam! Meggyógyultam! Megszűnt az a zakatolás a fejemben, amit erősebben vagy gyengébben, de mindig éreztem, és amitől sokszor alig tudtam aludni. Nagyon boldog vagyok. A meghívót úgy őrzöm, mint egy szárnyasoltárt."*

Bizonyosak vagyunk benne, hogy a kb. 500 résztvevő közül egy sem ment haza anélkül, hogy valami ajándékot ne kapott volna.

A következő találkozóra Benneteket is szeretettel várnak a

soproni testvérek

Az ünnep végén minden testvér kihúzott a virágkosarakból egy-egy virágot, s annak a testvérnek vitte, akiért imádkozott. A képek még most is az áradó szeretetet hordozzák... A virág ajándékot kísérő ölelések összekötnek bennünket Jézusban!

TANÚSÁGTÉTEL

— Bénaságomból fölemelt az Úr! —

Örömmel osztom meg Veletek tanúságtételemet, amivel a Jóisten életem során megajándékozott.

Sokat gondolkoztam, hogyan lehetne a legjobban leírnom a történteket, s mialatt ezen tűnődtem, rájöttem az egészet átkaroló csodára. Megértettem Isten szeretetének a nagyságát, amit semmihez sem lehet hasonlítani. Átéreztem, hogy Ő valóban szerelmesen szeret minket, hogy Ő mindenkinél sokkal jobban szeret.

Ezután sokkal nehezebb visszagondolnom bűneimre, hiszen a legtöbbször azt bántottam meg, annak okoztam a legtöbb fájdalmat, aki a legjobban szeret. Szerencsémre engem is szeret annyira, mint a többieket, ezért nem hagyott elveszni, még annak ellenére sem, hogy többször visszaéltem az Ő bizalmával, szeretetével. Ezt szeretném most bemutatni az életem eseményein keresztül.

Fiatal koromban nem kaptam vallásos nevelést, de azt elmondhatom magamról, hogy szüleim jónak és illedelmesnek neveltek.

Most már tudom, hogy az ember lehet intelligens és bizonyos fokig jó is, de igazán jó csak Istennel lehet. Számtalanszor hallottam, hogy sokan nem hisznek Istenben, mégis milyen jó emberek. Ilyenkor annyira megfájdul a szívem, mert ha arra gondolok, hogy ezek az emberek Isten nélkül is jók tudnak lenni, akkor Istennel mennyivel inkább jók tudnának lenni.

Visszatérve gyermekkoromhoz, sok bűnt elkövettem, sok rosszaságban vettem részt, amibe sajnos a gyerekek nagy része belesodródik. Ezért nagyon fontosnak látom most már a korai vallásos nevelést.

Bűneimmel a vállamon szépen elsodródtam az árral, mit sem sejtve. Ekkor történt az első komoly figyelmeztetés az életemben.

16 évesen frontálisan karamboloztam egy autóval motorozás közben. Az ütközést hihetetlen módon túléltem. A motorom teljesen összetört, totálkáros lett. Ezzel szemben én, aki valamivel törékenyebb vagyok egy motornál, kisebb sérülésekkel megúsztam. Az ütközésnél 8-10 métert repültem, mielőtt találkoztam az anyafölddel. Annyira szerencsésen landoltam, hogy nem törött el semmim, csak a bokaszalagjaim húzódtak meg. A környéken csak 1-2 négyzetméternyi füves rész volt, amit sikerült megtalálnom. Közvetlen mellettem beton oszlop, beton kerítés, beton bejáró és az úttest, amiket sikerült kikerülni, de ehhez kellett repülni 8-10 métert.

Ezután nem gondoltam még arra, hogy a Jóisten ez által szeretne valamit üzenni nekem. Mégpedig azt akarta mondani, hogy a mostani életem nem Őhozzá vezet, hanem a pusztulásba. Sajnos akkor még nem hallottam ezt meg. Később jöttem csak rá, hogy vakmerő motorozásaimmal annyira kísértettem a Jóistent, hogy valaminek történnie kellett már. A baleset miatt sokáig nehezen jártam, így nem tudtam az akkori haverokkal tovább rohanni a pusztulás felé.

Elkezdtem megváltozni, de sajnos nem volt elég az idő, mert közben meggyógyult a lábam. Így újból belekerültem az árba, ami sodort a többiekkel.

Ekkor rövid idő alatt jött a következő figyelmeztetés, de az már sokkal komolyabb volt. Hirtelen begyulladt minden ízületem, egyik hétről a másikra szinte mozgásképtelen lettem. Borzasztóan fájt fizikailag, plusz lelkileg is, mert nagyon szerettem sportolni, mindenem volt a mozgás. Ez komoly fordulópont volt az életemben.

Megkerestem a legjobb orvosokat, természetgyógyászokat, de nem tudtak meggyógyítani. Az orvosok érdekesnek tartották a betegségemet, mert nekem 1 darab gyógyszer elég volt ahhoz, hogy jól legyek, míg a többieknek ugyanebből a gyógyszerből 20-30 darab kellett. Viszont ha azt az egyet nem vettem be, akkor rosszabbul voltam a többieknél. A természetgyógyászok helyrehozták belső szerveimben azokat a károkat, amiket a gyógyszerek okoztak, de meggyógyítani ők sem tudtak.

Ekkor kétségbeesésem közepette felkiáltottam a Jóistenhez, hogy bocsásson meg nekem, és legyen minden az Ő akarata szerint.

Ezután nemsokára összetalálkoztam egy ismerősömmel, aki által eljutottam az Emmausz közösségbe, ahol imádkoztak a gyógyulásomért. Ezután indult meg a lelki és testi gyógyulásom.

Elkezdtem járni rendszeresen a közösségbe, ahol egy idő után azt vettem észre, hogy minden alkalommal sorban meggyógyul egy-egy ízületem. Ezek a gyógyulások véglegesek voltak. Hosszú ideig tartott (kb. 1,5 év), mert sok-sok ízületnek kellett meggyógyulnia.

Egy idő után azt vettem észre, hogy a testi gyógyulásommal párhuzamosan történik a lelki gyógyulásom is. Próbáltam teljesen Istennek adni az életemet, de sok sikertelen próbálkozás után rájöttem, hogy egész életemben ezért kell harcolnom, hogy ha elesek is, de újra fölkeljek és minél többet Istennek adjak. Ő szerencsére mindig a segítségünkre siet, ha bármi gondunk van.

A gyógyulásom óta azon vagyok, hogy Istennek tetsző életet éljek. Ez néha nem sikerül, ekkor érzem, hogy eltávolodok Istentől, de ilyenkor mindig megijedek (szerencsére), és visszarohanok Hozzá, a Mindenhatóhoz.

Annyira boldog vagyok, hogy Isten így szeret engem is, amilyen vagyok. Mindig segít, ha elesek és ilyenkor mindig magához ölel, hogy megnyugodjak, erőt merítsek, majd visszaenged a megpróbáltatások közé, hogy megedződjek. Végül azt szeretném mondani: legyetek éberek, vegyétek észre a figyelmeztetéseket, nehogy nagyobb fájdalom érjen benneteket.

Szerencsére Isten annyira szeret, hogy ha kell, akkor akár nagy fájdalmak kíséretében is Magához vezet minket.

Dicsőség az Úrnak!

K. László
23 éves egyetemi hallgató

— Újra megtaláltam a férjemet! —

Mindenek előtt hálát adok Istennek, hogy megadta nekem az élő hitet. Anélkül most nem lennék boldog én se, férjem se, gyermekeim se. Annak ellenére, hogy mindenben megáldott minket, én ennek az áldásnak a gyümölcsét más férfi asztalára vittem. Talán a szégyen miatt nehezemre esik kimondani: beleszerettem valaki másba. Tudtam, hogy ezzel bűnt követek el, de a bűn terjedését megállítani nem tudtam.

Férjem is és én is imádkoztunk Jézushoz, természetesen külön-külön, mert szemünk láttára esett szét minden, amit éveken át építettünk. Akkor megtudtam, hogy a bűn az én Istennel folytatott beszélgetéseimben nem nyer feloldozást. Szükségem volt papra, szükségem volt gyónásra.

Talán még mindenki emlékszik gyermekéveire, amikor elkövetett valamit a szülői tiltás ellenére.

Mi felnőttek, sajnos, szelektálunk, nem mindenki felé érezzük a bűnt bűnnek. De a gyermeki lelkiismeret pontosan érzi azt, akár barátjával, szüleivel vagy saját magával szemben követi el.

Gyermekkoromban én úgy éreztem, az arcomra van írva, amit elkövettem. A bűn ránehezedett a mellkasomra, alig bírtam beszélni, és csak egyetlen kívánságom volt, bárcsak ne követtem volna el. (Ötéves lehettem, amikor pénzt kaptam a mamámtól, hogy bármit vehetek, még cukorkát is, de rágót nem. Mégis rágót vettem. Hazudtam a mamámnak.) A bűnbánat akkor elfoglalta az egész szívemet. Adná Isten, hogy ma is tudnék ilyen bűnbánatot érezni, mint gyermekkoromban. A szüleim bocsánata hatalmas dolog volt, amely megszabadított és újból könnyűvé tett. Csodálatos volt érezni, hogy milyen jó és mennyire szeret engem anyám vagy apám.

Amíg gyerekek vagyunk, szüleink számunkra biztonságot, mintát jelentenek. Aztán ráeszmélünk gyarlóságukra, halandóságukra.

De kell valaki, aki mindig van, aki nem hazudik nekem, akiben bízhatok, aki szeret és tanácsot ad, aki megbocsát. Ez az Atya. A mennyei Atya, aki a saját hasonlatosságára teremtett bennünket. A mennyei Atya, aki Jézus által megmutatkozott nekünk. Én is elmentem hozzá, de nem azért, mintha bűnbánatot éreztem volna. (Hiszen nem vagyok már gyerek, mert nem vagyok már tiszta. Tisztaságom szabad akaratttá változott, amellyel – felnőtt emberként – el kell ismernem, hogy van Atyám.)

Gyóntam, ha én nem is akartam, de a hitem megelőzte akaratomat. Gyóntatóm fel akart oldozni, de én nem akartam elfogadni az Atya bocsánatát, hiszen én nem bírtam még megbánni, amit tettem. Akkor ő megkérdezte, hogy szerintem Jézus a betegek vagy az egészségesek miatt jött el. Azt válaszoltam, hogy a betegek miatt. *„És te egészséges vagy vagy beteg?"* – kérdezte. Tudtam, hogy lelkem békétlen és körülöttem mindenki boldogtalan. Talán egészséges voltam, ha én vágytam valamire; van jogom így dönteni érzéseimről, tenni amit szeretnék, ha ez boldogtalanná tesz körülöttem embereket? *„Beteg vagyok"* – válaszoltam. *„Akkor menj és áldozz"* – mondta és feloldozott. Elmentem. Elmentem, pedig úgy éreztem, nem vagyok rá méltó, vagy minek, úgy sem segít.

Gyógyulásom első jelét a szentáldozás után éreztem meg. Szó szerint fénysugár járta át a szívemet. Férjem szeretetének melegét éreztem meg. Furcsa volt és meglepő, hiszen eddig bűnben éltem és izgalmas is volt ez a szenvedő, felfokozott élet, ahol minden szabad. De az a fény a szívemben olyan tiszta volt, és én békés és boldog lettem egy pillanatra. Azután újból visszaestem a megoldhatatlan valóságba.

A szentgyónás volt az, amiben elkezdődött a gyógyulásom.

Manapság sokan gondolják, hogy a keresztény ember meggyónva bűneit tovább vétkezhet. De nem tudják, ha én megbántom embertársamat, és ő nem is tud róla, én az élő Krisztusnak okozok fájdalmat. A bűnöm akkor törlődik el, ha ezt a fájdalmat megérzem.

Így gyógyultam meg lassan és újra megtaláltam a férjemet.

N.N.

AZ EMMAUSZ KÖZÖSSÉG PÜNKÖSDI LELKI NAPJA

(Ünnepélyes keretek között zajlott le az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség lelki napja. A 29 jelölt és a 17 fogadalmas arcáról sugárzott az öröm, hogy Krisztusnak szentelhetik az életüket.)

Minden ünnepünk évről évre különbözik az előzőektől, ahogy az Úr egyre beljebb vezet bennünket titkaiba. A lelki vezetés érvényesül a hívők egyéni életében is, de a közösséget, mint egységet szintén vezeti az Úr.

Az idei pünkösd előtt felfokozott lelki várakozást tapasztaltam közösségünk tagjaiban. Lehet, hogy sokan nem érzékelik a változásokat, lehet, hogy – mint én magam is – látványosabb, dinamikusabb fejlődést szeretnénk látni, nagyobb eredményeket az evangelizációban, mégis tudnunk kell: az Úr a rejtekben is dolgozik és formálja, csiszolja, alakítja a keresztények bensőjét. Hűséges az Isten!

A Szentlélek rejtett, belső munkájának gyümölcseit fedezhettük fel az Emmausz Közösség lelki napján, melyre a pünkösd vasárnapot megelőző szombaton került sor a budapesti Hermina kápolnában.

Az egyik ilyen jel, mint említettem, a testvérek „türelmetlen" várakozása volt az éltető Lélek kiáradására a Szentlélek kitöltetésének ünnepnapja előtt. Tudjuk, az Egyház ünnepei nem csupán megemlékezések valami elmúlt eseményről. Valóságos kegyelmi erőt hordoznak, az ünnep tartalmának megfelelően. Pünkösdöt azért vártuk most különösen, mert az elmúlt években különkülön és együtt is megtapasztalhattuk, hogy Isten nélkül, a Szentlélek kegyelme nélkül, a Jézus szándékaira való lankadatlan odafigyelés nélkül, folytonos imádság nélkül nem megyünk semmire. Hiszen Jézus az Igében is figyelmeztetett bennünket: „Nélkülem semmit sem tehettek." Úgy érzem, sokan ráeszméltek erre – lehet, hogy fájdalmas kudarcok után – 1995 pünkösdjéhez elérkezve. Minden azon múlik, hogy önmagunkat kiüresítve megengedjük-e a Szentléleknek, hogy használjon bennünket isteni terveinek véghezvitelében.

Ez a kérdés érezhetően ott motoszkált mindazokban, akik tanítóként, buzdítóként vagy tanúságtevőként szót kaptam ezen a lelki napon.

Tóth Benedek előadásában arról a bensőséges, egzisztenciális kapcsolatról beszélt, amely a keresztény hívőt és a szívében lakó Szentlelket összeköti. Hangsúlyozta azonban: *komoly és szilárd döntésre* van szükség Jézus mellett ahhoz, hogy a Lélek kibontakoztathassa bennünk ajándékait.

Kunszabó Zoltán ezt a gondolatot folytatva hívta fel a figyelmet arra, hogy az új pogányság terjedésének korában a keresztény hívők nem pihenhetnek, nem tétlenkedhetnek, *nem elégedhetnek meg a lelki élet látszatával* – még akkor sem, ha „karizmatikusnak" tartják magukat. Bekövetkezhet ugyanis a tragédia, hogy életünk végén tapasztalnunk kell: a rendelkezésünkre álló időben nem töltöttük be azt a hivatást, amelyre az Úr meghívott bennünket.

Szabó Márta egy kollégájának hirtelen halálán elmélkedve felhívta hallgatóságát: *siessünk szeretni!* Nem bízhatunk örökké a következő napban.

László Viktor tanúságtétele felbuzdíthatta a csüggedőket: *az Úr nem fukarkodik Lelkének, erejének kiárasztásával.* Kaposvár és környéke megelevenedő lelki életéről beszélt, s elmesélte, hogyan mutatta meg az Úr az erejét az ottani Szentlélek-szeminárium záróimádságán. Sokan valódi pünkösdöt éltek át a Szentlélek-keresztségben, számosan kapták ajándékul a Lélekben-nyugvás tapasztalatát.

Végül az Emmausz közösség vezetője, **Katona István** atya szólt a testvérekhez az ünnepi szentmise homilíájá-

ban. Hangsúlyozta: *most bátor és elszánt tanúságtevőkre van szükség, akik az egész világ ellenében is hirdetik Jézus Krisztus Evangéliumát.*

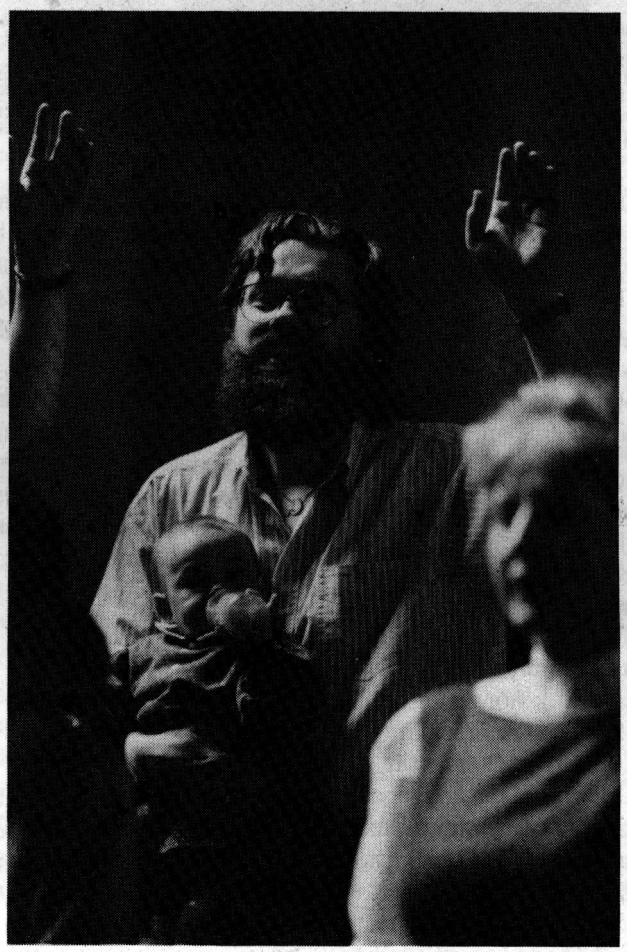
A buzdítás – és persze az elmúlt hónapok előkészítő munkája – nem hagyta hidegen a testvéreket. Az előző évekhez képest sokkal többen köteleződtek el ezen a napon jelöltként vagy tagként az Emmausz közösségbe. Ez az elköteleződés elsősorban Krisztus melletti döntést jelent. Az Emmausz tagjai egymással szoros szövetségben akarják szolgálni valamennyiünk Urát. Ez a szándék, s ennek ünnepélyes kinyilvánítása szintén a Lélek munkájának a jele. Az elkövetkező év megmutatja majd, hogy mennyit ért a szavunk. Istenen nem fog múlni...

K.Z.

NEM ELÉG MEGHALLGATNI, CSELEKEDNI KELL!

Ezen a pünkösdön egy nagyon fontos ponthoz érkeztünk el.

El kell gondolkodnunk azon, hogy Isten nem automatikusan veszi át a hatalmat valakinek az életében, hanem az emberi nyitottságra válaszol és azt áldja meg. Az, aki nem csinál semmit, az nem fogja a Szentlélek robbanó erejét megtapasztalni az életében. Ez tény! Ugyanúgy tény, mint az, hogy Isten nem üdvözít senkit, aki nem vesz részt üdvössége kimunkálásában. Tehát a karizmatikus közösségnek pünkösd ünnepén nemcsak az örvendezés a feladata, hanem az is, hogy megvizsgálja: a magam grammnyi vagy annál is kevesebb erejét hozzáadom-e Isten erejéhez, ami által Isten ereje engem fölhasználhat és nagyobb dolgokat vihet végbe, mint amit én valaha is gondolnék az emberek és az Egyház szolgálatában.

Én azt hiszem, egy nagyon komoly lelkiismeretvizsgálatot is kell tartania a karizmatikus közösségeknek – akik merik így nevezni magukat –, mert akkor azt is megkérdezem tőlük és magamtól, hogy hol vannak a karizmák? Hol vannak a megtérők? Hol vannak az egyre növekvő közösségek? Hol van a sugárzó öröm? A robbanó dicsőítés? Nem mondom, hogy sehol sincsenek, de ennek csak a bimbói vannak meg, testvérek! És ezt mindenki nagyon jól tudja.

Ne áltassuk egymást, a közösség így is úton van, és be fogja tölteni a hivatását, de nem anélkül, hogy ezeket a kérdéseket feltegyük magunknak. Azt szeretném ezzel kapcsolatban mondani, amit Jézus mondott: nem elég csak hallgatni a tanításokat, hanem életté is kell váltani azt. Jézus határozottan beszélt: aki hallgatja tanításomat és nem váltja tettekre, olyan, mint aki homokra építkezik. Aki viszont hallgatja és tettekre váltja, olyan, mint aki sziklára épít és azt nem sodorja el a vihar. Ezt nagyon komolyan kell venni!

Úgy érzem, nagyon sokan vagyunk olyanok, akik eljönnek egy ilyen összejövetelre és azt végigülik, s azt gondolják, betöltötték keresztény hivatásukat és karizmatikus küldetésüket. Pedig ezzel nem történt más, mint hogy meghallgatták a tanítást. De a tettekre váltás nélkül ez ugyanúgy nem ér semmit, mint egy szentmisén való terméketlen részvétel. Pál apostolnál azt olvassuk: használjátok ki az időt, mert rossz napok járnak. Ezt mondta ő

az első században, és ezt mondhatjuk mi is, szinte kétségbeesett felkiáltással. Anélkül, hogy világ végéről beszélnék, azt mindannyiótoknak érzékelni kell, hogy az emberiség soha nem látott erkölcsi mélyponton van ma. Hogy a keresztény gondolkodás teljesen szemben áll ma már a világ gondolkodásával, már az sincs, ami a múlt században volt, hogy az emberek úgy vétkeztek, hogy közben a kereszténység tanítását nagyon kevesen vonták kétségbe: a „homlokzat" keresztény volt. Az államnál és a családi életben keresztény volt a homlokzat. Ma már a homlokzat sem keresztény, nagyon kevés keresztény elem maradt meg benne.

Ahhoz, hogy ebben a világban Krisztusról tanúságot tegyünk, ahhoz, hogy ebben a világban az Egyházat újra felépítsük és tündöklővé tegyük, ahhoz egy nagyon elszánt, tényleg mindent odaáldozó és tudatos keresztény élet lesz csak elegendő. Az Ige meghallgatása nem lesz elég.

Nekünk, akik érezzük a sürgetését az evangelizációnak, számot kell vetni magunknak arról, hogy mit jelent az életünkben a kereszténység, mit jelent a karizmatikusság, mi a katolikusság. Hogyha az életünknek csupán olyan része, mint a sport, a családi elfoglaltságok, vagy a munka, akkor nem töltjük be a hivatásunkat. Mert lehet, hogy valakink a munkája nagyon fontos az életében – most ez csak egy hasonlat –, de olyan dolog, ami kezdődik és megszűnik a nap folyamán. S az életben is egyszer elkezdődik és megszűnik. De a kereszténység az nem lehet időszakos ugyanúgy, mint ahogy a szerelem sem időszakos. Hogyha valaki szerelmes, az egy állapot. Ugyanúgy a kereszténység is egy állapot kell, hogy legyen az életünkben. Ez nem képzelhető úgy el, hogy időnként eljövök az összejövetelekre, ekkor jó keresztény vagyok, és utána elmegyek és más van a szívemben.

Azért mondok ilyen kemény szavakat, mert az utóbbi időben sok testvérrel őszintén beszélgetve úgy vettem észre, hogy az imaéletük eléggé gyenge lábakon áll. Ez pedig azt jelenti, hogy a tudatosság hiányzik az életünkből – ki-ki vegye magára annyira, amennyire igazságos – és a Szentléleknek kevés alkalma van arra, hogy berobbantson bennünket, hogy a gyújtószikrát megadja, mert **a Szentlélek a mi hitünkre, a mi imádságunkra válaszol.** Na persze tudom, hogy teológiailag a vágyat is Ő indítja föl, de most ebbe nem akarok belemenni. Tehát a mi hitünkre válaszol a Szentlélek nagy ereje! S ezért testvérek, könyörgöm nektek, hogy akárhol vagytok, akár egyedül imádkoztok, akár közösségben dicsőítetek, nyissátok ki a szíveteket, adjátok egészen oda az Istennek, hogy a Szentlélek válaszolni tudjon és robbantani tudjon a szívetekben.

Hogyan lehet dicsőíteni szavak nélkül, öröm nélkül? Hogyan lehet dicsőíteni fáradt, ernyedt állapotban? A dicsőítés nekünk nem egy plusz luxus, a dicsőítés nekünk az élethivatásunk! Hogy megdicsőítsük Krisztust a földön, és majd a mennyben. Amikor így összejövünk, az Egyháznak a képét adjuk; az Egyház hivatása megdicsőíteni az Istent. Hogyha nekünk nincs szavunk Krisztust megdicsőíteni, ha nincs vágyunk, ha nincs egy teljes odafordulás a szívünkben, ez pontosan tükrözi a keresztény életünket és a lelkünk állapotát. De ez nem egy elrendelt dolog, ebből ki lehet lépni. Isten elé oda lehet lépni és meg lehet újulni, és erre hívlak benneteket, hogy egy ernyedt, egy a mindennapok sodrában élt életből álljunk talpra a Szentlélekben. Fogadjuk el, amit adni akar és töltsük be a hivatásunkat, mert el kell majd számolnunk Isten előtt.

El kell számolnunk, testvérek, mert Isten előtt nem mondhatjuk azt, hogy Istenem, én egy olyan korban éltem, amikor a Te Szentlelked alig-alig csordogált... Nekem nem volt alkalmam arra, hogy imádkozzam, vagy hangosan dicsőítselek a testvérek között, tanúságot téve Rólad a közösségben... hogy megadjam Neked azt, ami jár. Nekem nem volt módom, Istenem, mert ebben a korban nem volt a Szentlélek nagy erővel jelen. Akkor az Úr azt fogja mondani, hogy: ott volt a Szentlélek, körbevett, beburkolt, és várta, hogy a szívedbe tudjon menni! És te nem engedted be a szívedbe! Te ernyedt voltál, magadra figyeltél, a másikat nézted, hogy hogyan tartja a kezét és nem volt benned szabad a Szentlélek. S én nem akarom, testvérek, hogy ebbe a helyzetbe bárki is belekerüljön, magamat is beleértve. Mert a Szentlélek gazdagon árad ebben a korban. Talán soha nem áradt ennyire gazdagon az első időktől eltekintve, s a Szentlélek mindenkit tündöklő élettel akar megajándékozni! Tündöklő élettel ebben a világban. Ezért nem lehetnek fogyasztók a közösségben, akik mindvégig ülnek és nézik azt a néhányat, aki ugrándozik.

Mindenkinek ugrándozni kell Isten szerelmétől!

Testvérek, a mai fiatalok vágyakoznak, hogy erőt lássanak, dicsőítést lássanak, kitárt karokat lássanak. Nekünk minden a rendelkezésünkre áll: a Szentlélek, az Egyház hagyománya, a szentségek, az egész katolikus igazság! Csak az kell, hogy az egészet beengedjük a szívünkbe. Senki nem mondhatja azt az Isten előtt, hogy nekem nem felelősségem a katolikus Egyház állapota. De igen, felelősségünk! És erről az utóbbi három vagy négy pápa, a meghalt I. János Pált is beleszámítva, nagyon határozottan beszél. Aki katolikus, annak evangelizálnia kell, annak meg kell nyílnia a Szentlélekre, nincs más választásunk.

Arra kérlek benneteket, hogy a tanúságtételeitek, a dicsőítésetek, az erőteljes és pozitív beszédek, az egymás megbecsülése, a családi szeretet, a kibékülés – ezek legyenek a jelei az elkövetkezendőkben annak, hogy mi befogadtuk a Szentlelket, és mi ezért tenni akarunk. Az legyen a jele annak, testvérek, hogy a mi közösségünk meg akar újulni, hogy emberek jelentkeznek a közösségvezetőknél, hogy ők szolgálni szeretnének, hogy taná-

csot kérnek a szolgálataik kibontakoztatásához, nem az, hogy a közösségvezetők húzzák az embereket, hogy gyertek már, gyertek még egy centit közelebb. Hanem hogy jönnek és fölbuzog az erő! S hogy az evangelizációban megjelennek azok, akik az Istent keresik, a mi hívó szavunkra, és nem egyre kevesebben leszünk ezeken az alkalmakon, hanem egyre többen. De ez rajtunk múlik!

Ehhez nem elég egy vagy két ember, ehhez az összes keresztény testvérnek az elszántsága szükséges.

Ne felejtsétek el, hogy egy nagyon gonosz korban élünk, amikor viszont a Szentlélek nagyon nagy erővel van jelen. És Isten meg fogja tőlünk kérdezni, hogy: a Szentlelket, akit a segítségedre küldtem, valóban segítségül hívtad? Ne felejtkezzetek meg erről, mert az életünk csak így lesz majd értelmes.

Áldja meg a Mindenható Úristen ezt a közösséget! S hiszem, hogy ennyi ember, aki itt összegyűlik, aki a közösséghez tartozik, aki megújítja a fogadalmát vagy belép a közösségbe, képes arra, hogy valami nagyot hozzon létre, összefogva a többi katolikussal és kereszténnyel ebben az országban.

Kunszabó Zoltán

TANÚSÁGTÉTEL

— Az Úr közösségbe hív! —

Egy élményemről szeretnék beszélni nektek, ami a múlt héten történt.

Kaposvárra mentünk le, hogy imádkozzunk a Lélekszemináriumon résztvevőkért. Amikor meghívtak a közösség tagjai, hogy menjünk le imádkozni, akkor sok nehézség jött közbe, de végül is, hála legyen az Úrnak, létrejött az utazás és azóta olyan lelki élmény és töltöttség van bennem, amit egyszerűen nem tudok magamban tartani és mindenkinek szeretném elmondani, hogy mennyire kell bízni az Úrban, hogy mennyire kell a Szentlélekkel élni, hogy mennyire fontos az, hogy hitből cselekedjünk, hogy mennyire naprakésznek kell lennünk abban, hogy valóban az Úrhoz tudjunk fordulni és Ő jön és megvigasztal.

Úgy zajlott az imádkozás, hogy bementünk a kápolnába, ahol a szentmise keretén belül volt a Lélek-áradási ima. A szentmise közepén a felajánlási résznél történt az, hogy felajánlották a paptestvérek az összes testvért, aki imát kért vagy imát kapott azért, hogy az Úr bőségesen árassza el őket a Szentlélekkel. És az Úr nem késlekedett.

Egyszerűen tulajdonképpen nem nagyon értettem, hogy fog történni. Azt mondták, hogy csoportokban álljuk körbe, belül álltak azok, akikért imádkoztak, de valami kis félreértés adódott, mert én azt hittem, hogy majd szét fog mindenki széledni csoportokban az udvarba, az egyik szobába, a másik szobába, és egyszerűen azt vettem észre, hogy a testvérek gitároznak, énekelnek és már meg is jelent valaki a csoportunknál. Tulajdonképpen néhány perc átmenet után már azt lehetett érezni, hogy a Szentlélek óriási erővel jelen van, az emberek szívét munkálja és sorban megnyilvánulnak a Lélek adományai. Sorban elevenedtek meg az emberek, lehetett látni, ahogy kicserélődnek, ahogy a Lélek átjárja őket és ez olyan eleven erővel történt. Viszonylag kis helyen, szorosan egymás mellett álltak a csoportok és elmondhatatlanul szép volt, ahogy ez a dolog lezajlott. Az egész szoba egyszerűen megelevenedett, a Szentlélek olyan erővel járt át sok testvért, hogy annak a 60 embernek, akiért imádkoztak, jelentős része Lélekben nyugodott.

A Szentlélek megharcolt az emberekkel és győzedelmeskedett! Látni lehetett ahogy átalakultak az emberek, ahogy egy idő múlva más emberek lettek, s valóban újjászülettek a Szentlélektől.

Lehetett látni, ahogy sorsok változtak meg, csodálatos dolog volt ez.

Minderre a legfőbb példa, hogy hogyan tud egy plébánia megújulni a Szentlélekben, hogyan tudnak emberek összetartani imádságban, hogyan tudják szorosan hordozni egymást, hogyan tudott a közösség ereje megelevenedni ezen a helyen, s ez a plébánia most mitől virágzik. Azért, mert egyszerűen utat engedtek a Szentléleknek az Atya vezetésével.

Egy évvel ezelőtt, amikor egy másik Lélek-szeminárium volt, pontosan úgy jött ki a lépés, hogy minden hónap utolsó vasárnapján van karizmatikus mise, és ott tudtam maradni, az élt bennem, hogy milyen szépen kezd a Szentlélek kibontakozni, milyen szépen, lépésről lépésre folytatja a munkáját.

A mostani karizmatikus misén, amin ott maradtam, az egy év elteltével egyszerűen megelevenedett minden. Alakult egy zenekar, amiben a legkülönbözőbb hangszerek voltak, a basszusgitároktól kezdve a csörgő dobokig,

külön kórus gyönyörűen kialakítva, úgy, hogy az élményeket ad az embereknek, akik oda belépnek. Elkezdték az Istent dicsőíteni, és egyszerűen azt lehetett látni, hogy a templom nagy része átéli, ami ott történik. Laci atya bemondta az elején, hogy ezen a misén a kezeket fel lehet emelni, itt lehet tapsolni, itt lehet táncolni, itt lehet örülni és látszott, hogy az emberek ezt átélik.

Volt ugyan egy része a közösségnek, amely még mindig nem tudta ezt elfogadni vagy nem tudta úgy átélni, de a templom nagy része a Szentlélekben megújulva, az Istent dicsőítve tudott részt venni a szentmisén, és csodálatos volt látni azt, ahogy ez a növekedés végbement, hogy részese voltam annak, ami ott történik mellettem és hogy az Úrra bízva magunkat egyszerűen minden megtörténhet.

Reggelente a közösségnek egy jelenős része – kb. 20 ember – minden reggel fél 7-re Laudesre jár, így kezdődik a reggel. Szinte minden este találkoznak és teljesen összeforrt az egész közösség. Két testvér a Nyolc boldogság közösségből odaköltözött, hogy imájukkal és szolgálatukkal erősítsék ezt a plébániát. És ennek kézzel fogható gyümölcsei vannak és virágzik minden.

Tanúságtételem lényege, hogy egyszerűen éljünk azzal, amit az Úr nekünk akar adni, hogy a közösségben, ami nekünk itt a rendelkezésünkre áll, az EMMAUSZ közösségben, ahol most itt vagyunk, hogy próbáljuk keresni a csatornákat, a lehetőségeket, hogy hogyan tudunk egymáshoz kapcsolódni. Az Úr készen áll arra, hogy minket magával vigyen, hogy lelki élményeket adjon, hogy igazi megtérések történjenek.

Az Úr szeretné, hogy a dicsőítésben teljesen átadjuk magunkat neki. Ő arra hív, hogy állandó közösségben legyünk Vele, és hogy mindig ott legyünk, ahol Ő akarja! Amen.

László Viktor

— Ma szeress, mert holnap talán már késő! —

Szeretném nektek elmondani, hogy engem tegnap egy nagyon nagy szomorúság ért. Meghalt egy nagyon kedves kollégám.

Szomorúság is, meg öröm is van a szívemben, mert tudom, hogy ő egy olyan ember volt, akit az Isten a szó szoros értelmében magához szólított. Hiszen semmi előjele nem volt annak, hogy ő meg fog halni.

45 éves volt és nagyszerű ember. S azért örülök most, mert tudom, hogy ő már az Atyánál van, akihez már nagyon régen készült. Azonban mégis nagyon nagy szomorúság is van bennem, mert hiányozni fog nekem.

Igazából nem ez az, amit el akarok mondani, hanem azt, hogy nincs több időnk a hallgatásra.

> *Nem várhatunk tovább azzal, hogy szeressünk, hogy szolgáljunk, hogy tiszteljünk másokat és mindent odaadjunk, mert egyszerűen nem lehet tudni, hogy mi lesz holnap, mit tehetünk meg még holnap.*

Nem mondhatom azt, hogy jövőre majd talán több pénzem lesz, és akkor adok a szegénynek, hogy holnap majd több időm lesz és akkor majd megcsinálom, amit kérnek tőlem, hogy holnap majd több lehetőségem lesz, hogy holnap majd nem leszek beteg és majd holnap jobb állásom lesz, szebb időm lesz...

Nincs érvényes mentségünk, mert olyan idők állnak előttünk, amikor ezeket hiába mondjuk el, mert nem lesz, aki meghallgassa őket.

Senki nem lehet túlságosan idétlen vagy gyenge vagy kicsi, buta, gonosz, bűnös... ahhoz, hogy Isten számára ne legyen végtelenül értékes, végtelenül fontos. Neki is végtelenül nagy szüksége van mindannyiunk munkájára.

Ezért kérlek benneteket, hogy még ma kezdjünk el szeretni, szolgálni, tisztelni másokat, odaadni mindenünket, amink csak van, amit csak tudunk. Aki keveset tud, az adjon keveset, aki sokat, az adjon sokat, de kezdjük el, mert nem tudjuk, hogy holnap megtehetjük-e.

A másik dolog, amit még úgy érzem, el kell nektek mondanom, Jézus arra hív minket, hogy kérjünk Tőle bátran. Az egész életével Ő arra hívott minket, hogy kérjünk. És megvan az az ígéret, hogy amit kérünk azt megkapjuk Tőle.

Ezért kérlek Téged, Jézusom, hogy küldd el ránk Szentlelkedet és újítsd meg bennünk ezt a lelket, hogy legyen erőnk szeretni, hogy legyen erőnk szolgálni, hogy legyen erőnk mindent odaadni, hogy ne fogyjunk ki a kérésekből és az imádságokból, hogy ne fogyjon el soha belőlünk a szeretet és a szolgálni akarás.

Amen.

Szabó Márta

MIÉRT VAN MA SZÜKSÉGÜNK A HIT AJÁNDÉKÁRA?

Húsz éve imádkozom betegekért, ugyanannyi ideje, mint amióta hivatásomból adódóan – orvos vagyok – pszichés, lelki megbetegedésekkel foglalkozom, s amióta igehirdető, tanító és gyógyító szolgálatot végzek a Nyolc Boldogság Közösség tagjaként.

Körülbelül tíz éve, amióta súlyos testi betegségek gyógyulásáért imádkozom, gyakran meglepetten fedezem fel ezek között az emberek között a gyógyulás utáni bizonytalan vágyakozást. Ténylegesen várják, hogy Isten megszabadítsa őket szenvedéseiktől, ugyanakkor úgy tűnik, rettegnek is attól, hogy meggyógyuljanak.

Végül is minden ember fél a gyógyulástól, bár nincs ennek tudatában.

Azt nem mondanám, hogy tudatosan félnek a gyógyulástól, de betegségük vagy testi fogyatékosságuk annyira beleágyazódott a magukról kialakított képbe, hogy a gyógyulás óriási változást hozna életükbe, szokásaikba... változást, amelyet nem biztos, hogy mindig teljes szívvel és bizalommal akarnak.

Nem azt akarjuk mondani ezzel, hogy akik betegek, nem lesznek többé azok, ha valóban meg akarnak gyógyulni, vagy ha hagyják, hogy Krisztus meggyógyítsa őket. A szenvedés teljes misztériuma, a betegségek, testi fogyatékosságok, igazságtalanságok és nehézségek hosszú sorával az idők végezetéig fennmarad. E misztérium okozza, mondja Pascal, „Krisztus agóniáját a világ végeztéig." A szenvedés misztériuma mély tiszteletet érdemel, bár mindent meg kell próbálni a szenvedés megkönnyítésére vagy feloldására, az emberi méltóság tisztelete miatt. A tudománynak óriási szerepe van ebben.

Bizonyítékok vannak rá, hogy akiket megérintett a Szentlélek egy gyógyulásért mondott ima során, tudat alatt gyakran félnek minden mély változástól, ami bekövetkezhet életükben!

A félelem puszta jelenléte, akár erős, akár nem, kockáztatja, hogy a gyógyulás kegyelme belépjen az illető életébe. Paradox módon igaz, hogy egy betegséget vagy gyengeséget akaratlanul is egyfajta biztonságként élhet meg az, akit sújt. Innen a sajátos félelem a hamis biztonság elvesztése miatt. E félelemmel szemben lehetőséget kaptunk arra, hogy jobban megértsük a hit ajándékát – miért mutatkozik meg és miért szükséges. Gyakran, amikor imádság előtt a súlyos beteg embereket megkérdezzük, valóban vágynak-e rá, hogy Jézus meggyógyítsa őket, némi tétovázás van bennük. Eléggé aggodalmaskodva néznek ránk. Nagyon kevés remény él bennük aziránt, hogy a Szentlélek ereje által meggyógyulhatnak, különösen akkor, ha már régóta betegek.

Az ember saját gyógyulásába vetett reményének hiánya – sokaknál – a gyógyulástól való mélységes félelmet tükrözi.

Teljesen érthetővé kívánom azonban tenni, hogy a betegek maguk nem felelősek ezért a félelemért. Ellenkezőleg, nem tehetnek vele semmit és természetfeletti segítségre van szükségük, hogy fokozatosan megszabaduljanak tőle. Itt lép be a hit ajándéka. Azokat, akik a hit ajándékát megkapják egy hirtelen és előre nem látható belső nyugtalanság űzi azok felé, akiknek nehézségeik vannak a gyógyító kegyelem befogadásával, amelyet az Úr kínál nekik. Ez a hirtelen támadó karizmatikus hit képes bátorítani a beteget, hogy nagyobb bizalommal fogadja Jézustól a gyógyulást. Ha valaki, aki a betegekért imádkozik, megkapja az erős hitre való készséget, ez az ajándék a testvérek szolgálata során nem kapcsolódik az ő saját teológiai hitéhez. Ez sokkal inkább egyfajta karizmatikus megnyilatkozása a hitnek, amely egy nagyon sajátos szükségre válaszol.

Az effajta ajándék esetében a megkülönböztetés nyilvánvalóan szükséges, hogy az illúziókat elkerüljük. E karizmatikus ajándék rendkívül fontos, különösen ott, ahol a betegekért gyakran kell imádkozni a bennük levő félelem miatt, amely károsan hátráltatja a gyógyulás teljes befogadását. Az egyik ember spontán karizmatikus hite kikutatja és felszabadítja a másik ember (a beteg) hitét, amely jelen esetben egy teológiai hit. Nem csak egy ember hitét kutatja ki azonban, hanem mindenkiét, aki az eseményen részt vesz. Ez a szóban forgó adomány gyakorlásának és érzékelhető természetének köszönhető. Ugyanúgy teológiai hitük is növekedni fog, amely megegyezik az Egyház hitével.

Itt az az evangelizációs erő működik, amely a hit ajándékának egyik páratlan tulajdonsága, egy olyan tulajdonság, amely teljes mértékben egyházi jellegű.

Ha az embereknek, tudatalatti félelmük miatt, már azzal nehézségeik vannak, hogy megengedjék Istennek, hogy meggyógyítsa őket, akkor mennyi nehézségbe fognak még ütközni, amikor arra kerül sor, hogy megragad-

ják az igazi ajándékot, amely magától Istentől jön, nevezetesen a megbocsátást.

A gyógyulástól való félelem, úgy tűnik, hogy egy mégfontosabb félelemhez kapcsolódik, az Istentől való félelemhez, aki magát adja az embernek Jézus Krisztus által.

Nagy szeretetében Isten azt akarja, hogy befogadjuk Őt az életünkbe. Azonban még akkor is, ha komolyan kívánjuk Isten teljes szeretetét, rájövünk, hogy képtelenek vagyunk befogadni azt. Ez a képtelenség, amely a félelemben gyökerezik, kétségkívül a bennünk levő bűnnel hozható kapcsolatba.

A hit karizmája sajátos módon megmutatja nekünk, hogy mindannyiunknak alázatosnak kell lennünk Isten szeretetének ajándékával szemben.

Alapvetően ez a hit ajándéka, bár nem úgy tekintik, mint a befogadás, a megbocsátás és a gyógyulás minden célra alkalmas eszközét. Az isteni bölcsesség által ráébreszt minket arra, hogy természetfeletti segítségre van szükségünk ahhoz, hogy nyitott szívvel befogadjuk azt, amivel az Úr be akar bennünket tölteni – **irgalmát.**

Philippe Madre

(Az ICCRS engedélyével közöltük.)

VEZETŐKÉPZÉS

— Az imádság szerepe a Karizmatikus Megújulás vezetőinek életében —

Tanítási vázlat

A. Kapcsolat Istennel
B. Az imádság módjai elfoglalt vezetőknek
   1. Szentmise
   2. Isten Igéje
   3. Szentségimádás

Jézus ismerte az imádság értékét és jelentését.

Az Evangéliumok gyakran beszélnek arról, hogy Jézus imában töltött bizonyos időt és Szent Lukács feljegyezte, hogy Jézus élete fontos eseményei előtt hosszabban imádkozott. Csakugyan, mielőtt kiválasztotta a tizenkét apostolt, fölment egy hegyre, hogy imádkozzék. Az egész éjszakát Isten imádásában töltötte (Lk 6,12).

Kapcsolat Istennel

Egész egyszerűen az imádság az egyetlen kapcsolat. Jézusnak mély és jelentőségteljes kapcsolata volt Istennel, vagyis állandóan tudatában volt Atyja jelenlétének életében. Azt hiszem, Jézus a „hit utazását" tette, épp úgy, ahogy nekünk is erre van meghívásunk. Különösen mint a Karizmatikus Megújulás vezetőjének, nekem is kutatnom kell ugyanezt a mély, személyes kapcsolatot Istenemmel, hogy megismerjem akaratát életem minden helyzetében.

A különleges szükség pillanatában, mint a Getszemáni Kertben, Jézus nem csupán lelki egységben volt az Abbával, hanem szó szerint viaskodott vele, ahogy Jákob viaskodott az Úrral az ótestamentumi történetben (Ter 32,25). Más szavakkal, Istenéhez fűződő kapcsolata annyira tökéletes volt, hogy teljesen fizikai közelséget átélő kapcsolattá vált.

Figyelemre méltó az evangéliumi beszámoló alapján, hogy attól a pillanattól kezdve, amikor Jézus foglyul ejtői őrizetében elhagyta a kertet, mindvégig nem vesztette el önfegyelmét. Nem csak erőt és bátorságot nyert ebből a bensőséges fiúi kapcsolatból, hanem életében mindent alárendelt Atyja akaratának, bár ez meghaladta az emberi értelmet. Ez a szükséglet döntő fontosságú a Megújulás vezetői számára, akiknek nagy részét nagyon lefoglalja az, hogy „jó dolgokat tesz Istennek", de nagyon gyakran elmulasztják megragadni a lehetőséget, hogy az erő és kegyelem forrásával mélyebb közösségre lépjenek. Úgy tíz évvel ezelőtt felkértek, hogy teljes munkaidőben dolgozzak a Katolikus Karizmatikus Megújulás számára szülővárosomban, Melbournben. Amikor sok éves üzleti múlt után elkezdtem ezt az új életformát, elkezdtem sokkal tisztábban látni saját gyengeségeimet, s rájöttem, hogy e munka elvégzéséhez igen kevés a saját erőm, ami addig bőségesen elegendőnek tűnt a sikerhez.

Elkezdtem naponta imádkozni az Oltáriszentség előtt, kérve Jézust, adjon két különleges ajándékot, amire úgy gondoltam, szükségem van.

Az első ajándék, amiért imádkoztam a **bölcsesség** volt, hogy a szavaim az Úrtól származzanak, és így erő legyen bennük, hogy megérintsék azok életét, akikhez szolgálni hívtak.

A második ajándék, amelyért imádkoztam, az **alázat** volt, hogy olyan legyen a szívem, mint Jézusé, és ne akarjak magamnak semmilyen dicsőséget.

Egy este egyedül voltam egy kis kápolnában, imádkozva a tabernákulum előtt, ezekért a különleges szándékokért. A csendben megtapasztaltam, hogy Jézus beszél hozzám, olyan módon, hogy az nem volt hallható füleim számára, de mégis olyan valóságos volt, hogy tisztán hallottam hangját, mintha mellettem állt volna, kezét rám téve. Azt mondta: *„Allan, ne kérd tőlem ezeket az ajándékokat. Inkább azt kérd, hogy naponta mélyebb kapcsolatra hívjalak és majd akkor megadom az ajándékokat, amelyekre szükséged van."*

Ez a találkozás Jézussal megváltoztatta az életemet. Azóta az az állandó kívánságom, hogy kapcsolatom Jézussal egyre mélyüljön, mert most már kétségtelenül tudom, hogy minden érdemleges dolognak Ő a forrása. Az a kívánságom, hogy teljesen birtokolja testemet, elmémet, lelkemet és e kenet által az Ő ereje készítsen fel az előttem álló feladatokra.

Imamódok elfoglalt vezetők számára

A mód, ahogy imádkozunk, minden embernél más és más, ahogy eltér egyéniségünk is.

1. A szentmise

A mise természetesen a tökéletes imádság. Ilyenkor Jézus maga ölel át engem tökéletes szeretetével és visz az Atyához, ajándékot készítve nekem a Kálvária áldozatának pillanatában.

Sok éven át abban a kiváltságban részesültem, hogy naponta vehettem részt szentmisén és vehettem magamhoz Jézus testét és vérét, a csodálatos Eucharisztiában. Napjainkban nagyon szomorú, hogy sok katolikus már nem él annak lehetőségével, hogy elmenjen a megváltás forrásához és életadó kegyelmet kapjon, mert ez Isten állandó szeretetének legizgalmasabb bizonyítéka, amely valaha előfordult a földön.

Próbáljunk lehetőséget keresni a gyakori szentmisén való részvételre, a szentáldozásra, valamint a kiengesztelődés szentségének vételére (szentgyónás), amely által Jézus gyógyító erejét hívjuk segítségül.

Hiszem, hogy ha a kegyelemnek ezt a forrását elutasítjuk, nehézségekbe fogunk ütközni, mint elfoglalt vezetők, mert az elfoglaltságok meg fogják haladni azt a mértéket, amelyet kezelni tudunk. A gyakori szentmisének és a szentségek vételének elsőrangú fontosságot tulajdonítok egy vezető imaéletében.

2. Isten Igéje

1967 óta a Karizmatikus Megújulás világszerte fölébresztette az érdeklődést a Biblia iránt. Ennek hatására sokkal több Bibliát vásárolnak az emberek, mint régebben.

Észrevettük, hogy Jézus valóban jelen van nemcsak az Eucharisztiában, hanem a Szentírásban is.

„Ha ti kitartotok tanításom mellett, valóban tanítványaim vagytok, megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket" (Jn 8,31-32).

Annak érdekében, hogy jól imádkozzunk az Írással, nem kell egész fejezeteket egyszerre elolvasnunk, ki lehet választani egy kis szakaszt és azon lehet elmélkedni, akár néhány napon keresztül.

Vegyük például ezt: *„Jézus könnyekre fakadt"* (Jn 11,35). Találsz összefüggést vele, ebben a rövid mondatban...? Te is könnyezel néha...? Mi indította meg őt olyan mélyen, hogy könnyekre fakadt...? Kapcsolatban áll veled, mély érzelmi megindultságodban...? Hagyni kell Jézus jelenlétét beszűrődni lelketekbe, amint elmélkedtek Isten tanításának mélyebb valóságán.

3. Szentségimádás

Azt tapasztaltam,hogy a Szent Eucharisztia jelenlétében jobban megy az imádság.

Megtanultam, hogy nem szükséges sokat beszélni az imádságban.

Elég, ha egyszerűen tudatában vagyunk jelenlétének.

Ha Jézushoz megyek imádkozni, akár a szentség előtt, vagy otthon egy csendes sarokban, szeretem azzal kezdeni: „Uram, leülök most ide, és hagyom, hogy szeress."

Ez azt jelenti, hogy ráhagyom, Ő tegye meg az első lépést kapcsolatunkban. Nem tőlem függ, hanem tőle, akinek sokkal több adnivalója van, mint amennyit én tudok felajánlani cserében.

A szavaknak nincs jelentőségük ezekben a percekben. Képzeljétek el egy percre, hogy Jézus helyett egy darab rádióaktív anyag előtt ültök. Nem fogtok semmit érezni, de mégis átbombáznak az energia láthatatlan sugarai.

Jelenlétében megpihenve mennyivel többet fogtok változni, amint ki vagytok téve Jézus rendkívüli erejének, aki minden erő forrása.

Azt tapasztalom, hogy ezekben a percekben a Szentlélek gyakran beszél a szívemhez, és választ kapok problémáimra, vagy Isten akaratának kinyilatkoztatását kapom, mint a Karizmatikus Megújulás egyik vezetője.

Az az alapvető filozófiám, hogy Isten szereti az egyszerű dolgokat!

Hiszem, hogy ha imaéletetek arra az alapvető kívánságra épül, hogy kapcsolatotok Jézussal egyre mélyüljön és ha hisztek a szentmisében, a szentségekben és Isten tanításában, és egyszerűen csak időt szántok neki, akkor korlátlanul megtapasztaljátok, hogy megáldja vezetői tevékenységeteket a Megújulásban.

Megbeszélendő kérdések:

— **A. Jézus részét képezi-e imaéletemnek?**

— **B. Milyen módon kell átértékelni imaéletemet?**

Allan Panozza

EGY KARIZMATIKUS AZ EGYHÁZBAN: PIÓ ATYA

Az ICCRS által szponzorált Gyógyító Szeminárium San Giovanni Rotondoban, Pió atya városában lesz megtartva (ez év őszén). A következő cikk, amelyet Augustin McGregor, OCSO írt és Nancy nővér szerkesztett, emiatt látszik fontosnak. ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Amikor azt mondjuk, hogy Pió atya karizmatikus volt, azonnal azok közé soroljuk, akik a Szenlélektől kapott természetfeletti erő és ajándékok révén bizonyos módon kiemelkedőek. Ez nem azt jelenti, hogy az ajándékok vagy ahogy nevezik őket „karizmák" rendkívüliek vagy bármely értelemben egy különleges embercsoportra korlátozódnak az Egyházban. Valójában Isten ajándékai végtelenül változatosak és szétosztásuk az Egyházon belül korlátlan, mert a Lélek „ott fúj, ahol akar" (Jn 3,8). De ugyanakkor az Egyház mindig azt tartotta, hogy azokon az ajándékokon és kegyelmeken kívül, amelyet a hívők kapnak, hogy keresztény életet éljenek, vannak nyilvánvalóan még inkább természetfeletti természetűek, amelyeket Isten bizonyos különlegesen kiválasztott személyeknek adományoz.

Egy karizmatikus életében, mint amilyen Pió atya volt, kétségtelenül voltak „jelek és csodák" (ApCsel 2,43), mint a stigmák vagy az Eucharisztia áldozatának inspiráló hajnali megünneplése. Sokan – a modern ember világosság és értelem utáni kutatásának komplexusába veszve – csupán kíváncsiságból jöttek, kevesen vették észre, hogy még a kíváncsiságon keresztül is a szerető Isten működik. Jöttek, hogy tanúi legyenek ezeknek a jeleknek és csodáknak. Sebeiben még egyszer „Jézus vérét" látták, amely a Kálvária napjai óta megtisztít minket minden bűntől (1Jn 1,7). Miséjében, ember és Isten kimondhatatlan kapcsolatát látták. Nagyon gyakran úgy tűnt ezeken a miséken, mintha heves vitát folytatna, amint alkudozott és könyörgött férfiak és nők lelkéért! Meglepődve, megdöbbenve, könnyel áztatva, a bűnbánat elviselhetetlen szomorúsága alatt megtörve ebben az áldozati lélekben futó pillantást vethettek az Örök Pásztorra, amint az elveszett bárány keresésére megy. Hangjában az Urat hallották visszhangozni, amint átnyúl korokon, kiált az embereknek... hívja őket: „Gyertek hozzám." Pió atya az idők prófétája volt. Felismerte a tömeges elpártolást Istentől, valamint sok, úgy nevezett keresztény szándékos törekvését, hogy elvesse a Kereszt egész gondolatát. Prófétaként bátran felemelte szavát ezek ellen a hamis irányzatok ellen. Természetesen nem szavakkal, hanem az Ige „megélt" hirdetésével. Alkalmas és alkalmatlan időben mondta nekünk, hogy Jézus nemcsak egyszerűen szeretett minket, hanem a szenvedés mindenekfeletti áldozatával tette ezt és meghalt értünk. Élete arról beszélt, hogy ez az agónia és áldozat nem szűnt meg a Kálvária történelmi pillanatában, hanem messze túlmutat azon, átöleli az emberiség összes évszázadát és korát. Oly könnyen megfeledkezünk arról, mi történt sok évvel ezelőtt a Kereszten és úgy tűnik, Isten gondviseléséből mindig kellenének Pió atyához hasonló emberek, akik hathatósan emlékeztetnek a Kálváriára. Csodás testi és lelki gyógyulásokról szóló dokumentált beszámolók egyértelműen tanúsítják Pió atya egyéb rendkívüli ajándékait. Mindegyiket Isten adta és az Ő szolgája gyakorolta, mindazok érdekében, akik eljöttek, hogy megismerjék Jézus Krisztus felülmúlhatatlan szeretetét.

De Pió atya különleges ajándékai mellett ne felejtsük el a többit se, azokat, amelyek kevésbé észrevehetőek a figyelmetlen szemek számára, de azért nem kevésbé figyelemre méltóak. Például a nagyszerű ajándék, hogy nap nap után, hosszú időn keresztül komoly szenvedést hordozott; vagy az a készség, hogy gyóntasson csaknem egész napon át a kevés mozgási lehetőséget biztosító, apró gyóntatófülkébe préselődve. A bölcsesség és tudás adományának megnyilvánulásai (vö. 1Kor 12,8), mondásai, buzdító és vigasztaló szavai (Róm 12,8) sokakat inspiráltak. Ezeket is karizmatikus szemszögből kell néznünk, mert a Szentlélektől kapott ajándékok közé tartoznak.

Van azonban egy karizma, amely nem kapta meg a megérdemelt figyelmet és ez a „lelki atyaság" ajándéka.

Pió atya valóban atya volt, aki a világban élő apákhoz hasonló jogokat, kötelességeket gyakorolt és felelősséget viselt.

Egyszer azt mondta egyik lelki gyermekének: „Azt hiszed, ismered az irántad érzett szeretetemet? Nem tudod, hogy az sokkal nagyobb, mint amit el tudsz képzelni. Imádságommal, szenvedésemmel és könnyeimmel követlek."

Túl az összes ritka karizmán és különleges lelki jelenségen, a szeretet volt Pió atya életének és tevékenységének lényege, tanításának valódi alapja. Legyen az életével bizonyított és a gyermekeinek tanított szeretet az emlékmű, amely mindig rá emlékeztet bennünket. Ő maga sem kívánna semmi mást. Első miséjének ötvenedik évfordulóján azt mondta: „Nem kívánok semmi mást, mint szeretni és szenvedni még ötven évig a testvéreimért, elégni mindenkiért Veled, Uram, Veled a kereszten." Minden bizonnyal esedezhetünk Pió atyához a Mennyben, hogy tanítson meg bennünket erre a szeretetre, mert ez a „tökéletesség köteléke" (Kol 3,14).

Augustin McGregor

ISTEN ÖLÉBEN VAGYUNK?

G. Bossis: Uram! Valóság az, hogy mi az Isten ölében vagyunk?

Jézus: Van fogalmad arról az édességről, amit ezek a szavak jelentenek: Isten ölében? Próbáld ezt átélni. Szemléld a kicsi gyermeket, amint fejlődik anyjának szíve alatt. Növekedj te is az én lényemben és ne mástól várd a fejlődésedet. Mozogj bennem, lélegezz bennem. Én legyek az ételed és az italod. Hintsd szét magadat bennem, azt is felejtsd el, hogy létezel. Mindenben láss meg engem. És ha majd így bennem telik az életed, megmaradsz az imádás és szeretet állapotában... Szükségem van fájdalmaitokra és fáradalmaitokra, de szükségem van örömeitekre is. Mindent ajánlj fel nekem! Egész életed kell! És ha kezdetben akár tudatlanságból, akár önzésből még egyet-mást visszatartottál, most mindent tégy jóvá. Minden lélegzetvételed önátadás legyen. Istenből lélegezz folyton! Ne akarj feltűnni, hanem eltűnni bennem! Szakadj el magadtól és mindentől. Vess le teljesen minden földit, és úgy jöjj, de nagy örömmel jöjj! Ahogy meghalni szeretnél! És ne gondold, hogy vesztegeted az időt, ha egy pillanatra megállsz, hogy szeress, hogy szemlélj, hogy imádj, hogy kiöntsd előttem a lelkedet, ez mind imádság, s mint ilyen, jelentőségében felülmúl minden más foglalkozást. Ha mindezt nem tennéd, elszalasztanád a találkozást, vagy lekésnéd. Mert elsőnek mindig én érek oda. Még ha keresel, akkor is ott vagyok már. Nem is tudnék nem ott lenni, annyira szeretlek! De te ezt nem érted! Kérj szeretetet, hogy szerethess, akkor enyhülést nyújtasz nekem. Nem kérsz eléggé! Kérj szakadatlanul, hogy nekem örömet szerezz, hogy érezzem bizalmadat, hogy halljam tőled, hogy mindig jobb akarsz lenni és egyre jobban bennem élni. Szívem magába akarja zárni a te szegény szívedet.

G. Bossis: Ő meg én

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS NEMZETKÖZI HÍREI

GYÓGYÍTÓ SZEMINÁRIUM ÉS EVANGELIZÁCIÓ

A Gyógyító Szeminárium és Evangelizáció témája: *„Összehívta a tizenkét apostolt, erőt és hatalmat adott nekik az ördögök fölött és a betegségek gyógyítására. Aztán szétküldte őket, hogy hirdessék Isten országát és gyógyítsák meg a betegeket."* (Lk 9,1-2) Meghívásos összejövetel lesz San Giovanni Rotondoban, október 3-7 között, a világszerte gyógyító szolgálatot teljesítők számára.

Négy előadó – Emiliano Tardif atya (Dominikai Köztársaság), Dr. Philippe Madre (Franciaország), Dr. Jean Pliya (Benin) és Dr. Michele Greischar (USA) – fog beszédet mondani a gyógyítás különböző aspektusairól: „Szentségek és gyógyítás", „Karizmák és gyógyítás", „A gyógyító szolgálatot teljesítő szentségi élete", „Szabadító szolgálat", „Lelki gyógyulás és pszichológia" valamint „Testi gyógyulás és Evangelizáció".

Hozzákapcsolódnak mindezekhez a megbeszélések az előadókkal, az ICCRS Tanács tagjai és a résztvevők meg fogják vizsgálni a gyógyítás területén tapasztalt különböző témákat és kérdéseket.

A bűnbánat szentsége és a kiscsoportos megosztás lehetőséget fog adni a gyógyító szolgálatot végző lelkészeknek, hogy egymásnak szolgáljanak.

Arra is gondoltunk, lehetőséget adunk a résztvevőknek, hogy a szeminárium ideje alatt egészségügyi dolgozókkal, papokkal és szerzetesekkel találkozzanak San Giovanni Rotondoban.

Egy zarándoklat Pió atya sírjához és a kegyhelyen celebrált szentmise fog minket összekötni a gyógyulás megtapasztalásával, amely San Giovanni Rotondoban jelen van Pió atya élete által.

A résztvevők a Gyógyító Szemináriumról október 7-én Foggiába utaznak – a rózsafüzér ünnepére – a „tömegnek" szóló Evngelizációs összejövetelre, amelyet Tardif atya, a mexikói Pepe Prado és Rómából Cantalamessa atya fog vezetni, és Casale, Foggia püspöke fog misét celebrálni.

Nancy Kellar nővér

AZ IRGALOM ÉLETRAJZA

Emiliano Tardif atya 1928 június 6-án született Saint-Zacharei, Beuce-ban, Kanada Quebec tartományában. 21 éves korában belépett a quebeci Szent Szív Misszionáriusaihoz és 1955 június 24-én szentelték pappá. 1956 szeptemberében a Dominikai Köztársaságba ment misszionáriusnak.

Kezdetben a Szent Szív Misszionáriusainak papneveldéjében tanított, a Dominikai Köztársaságban; majd az „Amigo del hogar" című családi magazin igazgatója lett 10 évre. 1965-ben a dominikai közösség elöljárójává nevezték ki, majd ugyanannak a közösségnek a provinciálisa volt 1973 júniusáig, amikor akut tüdőtuberkolózist kapott. Haza kellett mennie Kanadába, ahol a quebeci TBC kórházban sürgős orvosi ellátásra szorult. Számos vizsgálatot követően az orvosok azt mondták neki, hogy nagyon kevés a remény a gyógyulásra.

Így emlékszik vissza arra az időre: „A sok vizsgálat után, még mielőtt a doktorok elkezdték volna a kezelést, meglátogatott az egyik quebeci karizmatikus csoport öt világi tagja. Eljöttek és imádkoztak értem a kórházi szobámban és az Úr teljesen meggyógyított engem háromnégy nap alatt. Teljesen egészségesen hagytam el a kórházat és ma is egészséges vagyok!"

Ezek után kezdte el tanulmányozni a Katolikus Karizmatikus Megújulást és kezdett részt venni lelkigyakorlatokon, konferenciákon, hogy jobban megismerje ezt az új Pünkösdöt, amelyet az Úr adott a mai Egyháznak.

1973 novemberében az Úr megadta neki a gyógyítás karizmáját, amely, mint mondja „fokozatosan fejlődött és számomra csodálatos eszköz volt az Úrtól, amely evangelizációs munkámat kísérte." A következő évben, 1974-ben visszament a Dominikai Köztársaságba, ahol a Katolikus Karizmatikus Megújulásban kezdett dolgozni, amely lehetőséget adott neki, hogy lelkigyakorlatokat tartson mind az öt kontinensen. „Az Úr csak egy üzenetet adott nekem – hirdetnem kell, hogy Jézus feltámadt; jelen van az Eucharisztiában; és megbocsátott nekünk. Ez az üzenet soha nem fog megváltozni. De megpróbálom ezt az üzenetet különféleképpen előadni. A világnak, amely a halott Jézusról beszél, azt kiáltom: »Jézus él!« És Jézus ezt egyértelmű jelekkel megerősíti. A papokkal megpróbálok többet beszélni a lelki életről, de a hétköznapi embereknek inkább ezt az egy üzenetet mondom: »Jézus él.«"

1975 áprilisában az Úr megadta neki az ismeret szavának karizmáját is, amely a gyógyító szolgálat alatt erősíti az összegyűlt emberek hitét. Egy gyógyulás, az elmúlt években nagyon az emlékezetébe vésődött: „Egy gyógyulás mélyen megérintett. Volt egy nyolc éves gyermek Nikaraguában, aki sosem tudott járni, mert paralízis támadta meg alig pár hónapos korában. Azon az alkalmon,

amikor meggyógyult, körülbelül 35.000 ember volt tanúja a csodának. Hiszem, hogy a közösségi ima egy nagy összejövetelen sok áldást és nagy kegyelmeket hordoz." A mai napig hatvanhat különböző országban mondott beszédeket. Azt mondja: „Boldog vagyok, hogy az egészségemet, amelyet az Úr 1973 júliusában helyreállított, az evangelizáció szolgálatába állíthatom!... Az Úr jelekkel és csodákkal nyilvánítja ki dicsőségét az egész világon, hogy emlékeztesse a mai embereket: Jézus él Egyházában és változatlan a hatalma és irgalma a szenvedőkhöz."

HÍREK A NAGYVILÁGBÓL

~ Európa ~

Június 21-25 között került megrendezésre a VI. összejövetel Olaszországban, a milánói Eustorgio plébánián (karizmatikus imacsoportok plébániai sejtrendszerben való működéséről). Az elmúlt találkozókon átlagosan 250 ember vett részt: 40% olasz, 30% francia, ír, britt, svájci, osztrák, litván, svéd és 19% más ország képviselője. Az Apostolok Cselekedeteiben leírt korai közösségi forma kelt életre.

Európa ébredj – Katolikus evangelizációs ifjúsági találkozót szervez az ICPE július 27-31 között az olaszországi Bresciában, amelyet hasonló rendezvények követnek Spanyolországban, Albániában, Rómában és néhány kelet-európai országban, augusztus 1 és 14 között.

1995 szeptember 6 és 10 között Európa ifjúsága zarándoklatra kapott meghívást az olaszországi Loretoba, a Szent Házhoz. A szentatya egy imádságos virrasztást fog vezetni szeptember 9-én és szentmisét tart szeptember 10-én. Ezt az eseményt a Világiak Pápai Tanácsa és az Olasz Püspöki Konferencia szponzorálja.

~ Litvánia ~

Az elmúlt évben a Katolikus Karizmatikus Megújulás résztvett a litván hadsereg evangelizálásában. 1994 tavaszán, Pünkösd hetében kezdték, az Egyesült Államokból érkezett katolikus karizmatikus katonatisztek segítségével. Rendszeres karizmatikus találkozókat szerveznek több katonai bázison.

~ Hollandia ~

Június 5-én, éves Nemzeti Nyílt Napra gyűlik össze 1.800 ember. Kiadták Robert Faricy atya és Lucy Rooney nővér ICCRS által publikált „Az Úr tanít minket imádkozni" című könyvének holland változatát. Az Egyesült Államok Nemzeti Szolgálati Bizottsága által publikált „A tűz szítása" egyre több szolgálatot eredményez a plébániákon. Az első dolgok közé tartozik, hogy a plébániáknak meg kell tanítani az embereket a személyes imádságra.

~ Afrika: Kongó és Zaire ~

Kongó és Zaire Katolikus Karizmatikus Megújulásának vezetői rendkívül nehéz társadalmi, politikai és gazdasági viszonyok között dolgoznak azon, hogy hogyan nyújtsák a legnagyobb segítséget a megújulás résztvevőinek Jézusbá vetett hitük megszilárdításához, a megbocsátás és a szeretet törvényéről prédikálva. Előkészítő találkozókat tartanak, tekintettel a következő augusztusban esedékes régió- és világszintű nagy béketalálkozókra.

~ Óceánia ~

1995 január 28-29-én,95 vezető gyűlt össze Óceánia minden tájáról, hogy meghatározzák és kialakítsák az óceániai Katolikus Karizmatikus Megújulás elképzeléseit és gyakorlati irányultságát.

~ Ausztrália ~

A Jézus Él Ünnepség keretében 12 püspök és 170 pap részvételével tartottak lelkigyakorlatot, 600 ember gyűlt össze a világi hívek lelkigyakorlatára, 3.000 fő egynapos szemináriumra és 9.000 résztvevője volt a záró szentmisének. Az Úr Cantalamessa és Tardif atyák előadó illetve gyógyító szolgálatát használta sokak megtérésére és gyógyulására. Little érsek úr lelkesen hirdette a záró ünnepségen, hogy Jézus él.

~ Brazília ~

Keresztény vezetőképzést ajánl, teljes tanfolyam formájában a Katolikus Karizmatikus Megújulás a brazíliai plébániáknak. A kurzus Élet a Lélekben szemináriumot tartalmaz, majd katekézis, egyházi dokumentumok, teológia és vezetőképzés következik a megújulás szellemében. Az a cél, hogy egységes nyelvet és tanítást alakítsanak ki a Megújulás lelkiségéről, az egész országban.

~ Chile ~

A Katolikus Karizmatikus Megújulás októberben ünnepelte Alberto Hurtado Cruchaga atya boldoggá avatását. San Bernardo, Melipilla és Santiago egyházmegyéiből több mint 3.000 ember vett részt. A dicsőítés és imádás több mint nyolc órán át tartott. Az emberek megköszönték az Úrnak Chilére és a világra árasztott új kegyelmeit.

~ Bolívia ~

La Mansionban, Santa Cruz de la Sierrában, múlt novemberben tartott Új Pünkösd Konferencia témája a „Szeretet sürget az evangelizációra". A konferencia szónoka a panamai Segundo Cano atya volt.

~ Ecuador ~

A januárban megrendezett országos lelkigyakorlaton 79 vezető vett részt, képviselve azokat a területeket, ahol Katolikus Karizmatikus Megújulás működik.

~ Észak-Amerika: USA ~

A KKM különböző áramlatait és megnyilvánulási formáit képviselő hatvannégy vezető találkozott St. Louisban, Missouri államban, a Katolikus Püspökök Ideiglenes Bizottságának, az Egyházmegyei Kapcsolatok Nemzeti Társaságának, a KKM Nemzeti Szolgálati Bizottságának valamint az Elkötelezett Karizmatikus Közösségek Katolikus Társaságának felhívására.

Az egybegyűltek – a KKM-ben 28 éve résztvevő veteránoktól a jelenlegi ifjúsági szolgálatteljesítőkig – aláírtak egy nyilatkozatot, amelyben kötelezettséget vállalnak arra, hogy minden erejükkel a Karizmatikus Megújuláson belüli egységet és együttműködést szolgálják.

Sam Jacobs püspök, a Püspökök Bizottságának elnöke óva intette a jelenlevőket: *„Az egység nagyon törékeny dolog. Ha nem szereted és nem viseled gondját, elveszíted."* Figyelmeztetéseit fergeteges ováció fogadta. ♦

JÉZUS ÜZENETE

Gyermekeim! Azt kívánom tőletek, hogy növekedjetek a hitben. Ha nem akartok növekedni, akkor elveszítitek örömötöket. Gondoljatok megtéréstekre. Mennyi öröm volt akkor bennetek. Mit gondoltok, vajon miért? Mert a világot és életeteket hittel szemléltétek. Akiben csökken a hit, annak öröme szomorúságra fordul. Miért vagytok szomorúak? Mert nem láttok engem. Akiben kevés a hit, az nem lát engem és nem veszi észre mindennapi csodáimat. Aki hisz, az megtalálja örömét, mert mindenben meglát engem. Aki pedig lát engem, az fölismeri csodáimat, és megdicsőít engem. Gyermekeim, vágyakozom arra, hogy növekedjetek a hitben és megdicsőítsétek nevemet. Amen.

(Elhangzott az Emmausz közösség lelki napján, 1995-ben.)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Megjelent a *„Máriajelenések a XX. században"* című videófilm. A tanúságtevők vallomásai és az eddig kevéssé ismert jelenések képei evangelizációs jelleget adnak a filmnek. Kapható a katolikus könyvesboltokban. Ára: 1.400.- Ft (60 perc).
- Alapítványunk megjelentette M. Kelly: *„Így szól az Úr"* című könyvét. Az Úr üzeneteiről szól, bátorítást nyújt ahhoz, hogy a világ támadásai között is maradjunk hűségesek az Evangéliumhoz. Ára: 160.- Ft. Kapható alapítványunknál és a katolikus könyvesboltokban.
- Egyik idősebb korú keresztény testvérünk felajánlotta, hogy német nyelvvizsgára előkészít és pályaválasztásban tanácsot ad. (Minimális óradíj.) Címét el lehet kérni a szerkesztőségben.

Címlapfotó:
Hová tart az életed? A végső cél az örökkévalóság. Gondolsz-e rá?

— 70,-Ft —

TARTALOMJEGYZÉK

Az Egyház tanításából ›› 2

„Lélekben és igazságban” ››› 3

K. László: Bénaságomból fölemelt az Úr! ›››››››››››››››››››››› 5

N.N.: Újra megtaláltam a férjem! ››››››››››››››››››››››››››››››››› 6

Az Emmausz közösség pünkösdi lelki napja ›››››››››››››››››› 7

Kunszabó Zoltán: Nem elég meghallgatni... ››››››››››››››››››› 8

László Viktor: Az Úr közösségbe hív! ›››››››››››››››››››››››››››› 10

Szabó Márta: Ma szeress, mert holnap talán már késő ›››› 11

P. Madre: Miért van ma szükségünk a hit ajándékára? ››› 12

Allan Panozza: Vezetőképzés ››› 13

A. McGregor: Egy karizmatikus az Egyházban: Pió atya › 15

A Katolikus Karizmatikus Megújulás hírei ›››››››››››››››››››› 17

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot, legyetek segítségére az evangelizációnak, hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

— M A R A N A   T H A —

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-90-26
Felelős kiadó: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült az AGROPRINT Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Tóth László
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992